ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

15. prosince 2011 *

Ve věci C-409/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesfinanzhof (Německo) ze dne 29. června 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 16. srpna 2010, v řízení

**Hauptzollamt Hamburg-Hafen**

proti

**Afasia Knits Deutschland GmbH,**

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, M. Safjan, M. Ilešič (zpravodaj), E. Levits a M. Berger, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: J. Mazák,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. července 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Afasia Knits Deutschland GmbH H. von Zanthierem a M. Stawska-Höbel, Rechtsanwälte,

– za českou vládu M. Smolkem, jako zmocněncem,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,

– za Evropskou komisi A. Bordesem a B.-R. Killmannem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. září 2011,

vydává tento

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 32 Protokolu č. 1 k příloze V Dohody o partnerství mezi africkými, karibskými a tichomořskými státy na jedné straně a Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně druhé, podepsané v Cotonou dne 23. června 2000 (Úř. věst. 2000 L 317, s. 3; Zvl. vyd. 11/35 s. 3) a schválené jménem Společenství rozhodnutím Rady 2003/159/ES ze dne 19. prosince 2002 (Úř. věst. 2003, L 65, s. 27; Zvl. vyd. 11/46 s. 121, dále jen „dohoda z Cotonou"), jakož i článku 220 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04 s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, (Úř. věst. L 311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10 s. 239, dále jen „celní kodex").

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Hauptzollamt Hamburg-Hafen (hlavní celní úřad v přístavu Hamburk, dále jen „Hauptzollamt") a Afasia Knits Deutschland GmbH (dále jen „Afasia") ohledně dovozního cla dodatečně odvedeného touto společností z důvodu dovozu textilních výrobků do Evropské unie.

## Právní rámec

*Dohoda z Cotonou*

3 Dohoda z Cotonou vstoupila v platnost dne 1. dubna 2003. Podle rozhodnutí Rady ministrů AKT-ES č. 1/2000 ze dne 27. července 2000 o přechodných opatřeních použitelných od 2. srpna 2000 do vstupu dohody o partnerství AKT-ES v platnost (Úř. věst. L 195, s. 46), prodlouženého rozhodnutím Rady ministrů AKT-ES č. 1/2002 ze dne 31. května 2002 (Úř. věst. L 150, s. 55), byla však tato dohoda předmětem dřívějšího použití počínaje dnem 2. srpna 2000.

4 Pozměněná dohoda byla podepsána v Lucemburku dne 25. června 2005 a vstoupila v platnost dne 1. července 2008. Dne 14. května 2010 bylo přijato rozhodnutí Rady 2010/648/EU o podpisu Dohody, kterou se podruhé mění Dohoda o partnerství mezi členy skupiny afrických, karibských a tichomořských států na jedné straně a Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně druhé, podepsaná v Cotonou dne 23. června 2000 a poprvé pozměněná v Lucemburku dne 25. června 2005, jménem Evropské unie (Úř. věst L 287, s. 1). Vzhledem k době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení se však tento spor řídí i nadále pravidly stanovenými v původním znění dohody z Cotonou.

5 Podle článku 100 dohody z Cotonou „[p]rotokoly a přílohy připojené k této dohodě tvoří její nedílnou součást. […]“

6 Příloha V dohody z Cotonou nadepsaná „Obchodní režim použitelný během přípravného období uvedeného v čl. 37 odst. 1“ stanovila ve svém článku 1, že „[p]rodukty pocházející ze států AKT se do Společenství dovážejí osvobozené od cla a poplatků s rovnocenným účinkem.“

7 Protokol č. 1 ke zmíněné příloze V o definici pojmu „původní produkty“ („produkty pocházející z“) (dále jen „protokol č. 1“) ve svém čl. 2 odst. 1 stanovil:

„Pro účely provádění ustanovení o obchodní spolupráci přílohy V […] se za produkty pocházející ze států AKT považují:

a) produkty zcela získané ve státech AKT ve smyslu článku 3 tohoto protokolu;

b) produkty získané ve státech AKT, s použitím materiálů, které zde nebyly zcela získány, za předpokladu, že tyto materiály byly ve státech AKT dostatečně zpracovány nebo opracovány ve smyslu článku 4 tohoto protokolu […]“

8 Hlava IV protokolu č. 1 nadepsaná „Doklad o původu“ obsahovala zejména článek 14 tohoto protokolu, jehož odstavec 1 stanovil:

„Produkty pocházející ze států AKT při dovozu do Společenství požívají výhod přílohy V po předložení:

a) buď průvodního osvědčení EUR.1 [dále jen ‚osvědčení EUR.1] […]‘

[…]“

9 Článek 15 odst. 1 zmíněného protokolu upřesňoval, že průvodní osvědčení EUR.1 vydají celní orgány vývozní země. Podle odstavce 3 téhož článku „[v]ývozce žádající o vydání [osvědčení EUR.1] musí kdykoliv na žádost celních orgánů vyvážejícího státu AKT, kde je […] osvědčení […] vydáváno, předložit všechny příslušné doklady prokazující status původu dotyčných produktů […]“.

10 Podle čl. 28 odst. 1 téhož protokolu je zmíněný vývozce povinen uchovat doklady uvedené ve zmíněném čl. 15 odst. 3 po dobu nejméně tří let.

11 Hlava V protokolu č. 1 nadepsaná „Metody správní spolupráce“ obsahovala zejména články 31 a 32 tohoto protokolu nadepsané „Vzájemná pomoc“ a „Ověřování dokladů o původu“.

12 Zmíněný článek 31 ve svém odstavci 1 a v odst. 2 prvním pododstavci stanovil:

„1. Státy AKT zašlou Komisi vzory otisků používaných razítek a adresy celních orgánů příslušných pro vydávání [osvědčení EUR.1] k následné kontrole průvodních osvědčení EUR.1 a prohlášení na fakturách.

[Osvědčení EUR.1] a prohlášení na fakturách se přijímají pro účely používání preferenčního zacházení ode dne, kdy Komise tyto informace obdrží.

Komise tyto informace zašle celním orgánům členských států.

2. Za účelem zajištění řádného uplatňování této přílohy si Společenství [...] a státy AKT poskytují prostřednictvím příslušných celních správ vzájemnou pomoc při kontrole pravosti průvodních osvědčení EUR.1, prohlášení na faktuře nebo prohlášení dodavatele a při kontrole správnosti údajů uváděných v těchto dokladech."

13 Článek 32 protokolu č. 1 stanovil:

„1. Kontrola důkazů původu po propuštění zboží se provádí namátkově nebo kdykoliv mají celní orgány země dovozu důvodné pochybnosti o pravosti těchto dokumentů, o původu výrobků v nich uvedených nebo o splnění jiných podmínek tohoto protokolu.

2. Za účelem provedení odstavce 1 zašlou celní orgány dovozní země celním orgánům vývozní země průvodní osvědčení EUR.1 a fakturu, pokud byla předložena, prohlášení na faktuře nebo kopie těchto dokumentů případně s uvedením meritorních a formálních důvodů ospravedlňujících šetření. Spolu s žádostí o kontrolu zašlou rovněž veškeré doklady a získané informace nasvědčující, že údaje uvedené v dokladu o původu nejsou správné.

3. Kontrola je prováděna celními orgány země vývozu. Za tímto účelem jsou celní orgány oprávněny vyžadovat veškeré důkazy a provádět jakoukoli kontrolu účetnictví vývozce nebo jinou kontrolu, kterou považují za užitečnou.

[…]

5. Celní orgány žádající o kontrolu jsou informovány o jejích výsledcích co nejdříve. Z výsledků musí být zřejmé, zda jsou doklady pravé a zda dotyčné produkty mohou být považovány za produkty pocházející ze států AKT […] a zda splňují ostatní požadavky tohoto protokolu.

[…]

7. V případě, že ověřovací postup nebo jiné dostupné údaje naznačují, že zřejmě došlo k porušení ustanovení tohoto protokolu, provedou státy AKT ze své vlastní iniciativy nebo na žádost Společenství dostatečně rychle příslušné šetření nebo zařídí příslušné šetření, aby byla tato porušení zjištěna a aby jim bylo zabráněno, a pro tento účel může dotyčný stát AKT požádat o účast Společenství v těchto šetřeních."

*Celní kodex*

14 Celní kodex byl zrušen nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (modernizovaný celní kodex) (Úř. věst. L 145, s. 1), jehož určitá ustanovení nabyla účinnosti počínaje dnem 24. června 2008. Vzhledem k době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení se však tento spor řídí i nadále pravidly stanovenými v celním kodexu.

15 Ve znění, které se uplatní ve sporu v původním řízení, čl. 220 odst. 1 celního kodexu stanovil, že „[n]ebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována […] nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka

cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). […]“.

16 Článek 2 zmíněného článku 220 nicméně stanovil výjimky z dodatečného zaúčtování. Zněl takto:

„[…] se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud:

[…]

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

[…]“

**Spor v původním řízení a předběžné otázky**

17 Afasia náleží ke skupině společností obchodujících s textilními výrobky. Tato skupina má hlavní sídlo v Hongkongu (Čína) a založila podniky zejména na Jamajce.

18 V průběhu roku 2002 Afasia požádala o uvedení několika dodávek textilních výrobků pocházejících od společnosti ARH Enterprises Ltd (dále jen „ARH“), která je jedním z těchto jamajských podniků náležejících ke zmíněné skupině, do volného oběhu v Unii.

19 Afasii bylo toto uvedení do volného oběhu umožněno na základě oznámení, že zmíněné zboží pocházelo z Jamajky, a po předložení osvědčení EUR.1 vydaného jamajskými celními orgány dokládajícího uvedený původ.

20 V rámci mise na Jamajku uskutečněné Komisí, konkrétně Evropským úřadem pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“), v březnu 2005 na pozvání jamajského ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu byla na základě podezření z nesrovnalostí podrobena ověření všechna průvodní osvědčení vystavená v období 2002 až 2004. Výsledky této mise bylo zaneseny do protokolu ze dne 23. března 2005 vypracovaného na hlavičkovém papíře Komise. Tento protokol byl podepsán osobami, které se zúčastnily mise, a za Jamajku jej podepsal stálý tajemník ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu.

21 Zmíněný protokol dokládá

– že jamajští vývozci, mezi nimi i společnost ARH, porušili ustanovení dohody z Cotonou, neboť většina výrobků nebo všechny výrobky, jež byly vyvezeny do Unie, byly vyrobeny z hotových dílů čínského původu, nebo byly textilními výrobky pocházejícími z Číny;

– že je nicméně možné, že některé z vyvezených výrobků mohly být jamajského původu, přestože dotčení vývozci nebyli s to předložit vyšetřovacímu týmu důkazy v tomto smyslu;

– že jamajští vývozci ve své žádosti o vystavení osvědčení EUR.1 předložili chybná prohlášení, což bylo v důsledku profesionálně provedeného zastření původu zboží pro jamajské celní orgány jen stěží odhalitelné. Tyto orgány jednaly tudíž s náležitou pečlivostí a v dobré víře, a

– že jamajské celní orgány dospěly k závěru, že osvědčení EUR.1 vystavená od roku 2002 jsou nesprávná, a tudíž neplatná.

22 Vzhledem k tomu, že majitelé skupiny Afasia nespolupracovali při šetření, a ke skutečnosti, že při návštěvě dílen a kanceláří nebylo možno nalézt žádný dokument, se výsledky šetření, tak jak jsou uvedeny v předchozím bodě, zakládaly zejména na přezkumu přepravních dokumentů a dokumentů uchovávaných jamajskými orgány, týkajících se vyváženého zboží, jakož i na porovnání údajů obsažených v těchto dokumentech s údaji obsaženými v dokumentech předaných vyšetřovacímu týmu čínskými celními orgány. Z tohoto přezkumu a porovnání vyplynulo, že většina výrobků ze zmíněných dodávek nemohla být vyrobena na Jamajce, ale byla buďto složena z hotových textilních dílů původem z Číny, anebo se jednalo o finální textilní výrobky pocházející z Číny.

23 Dne 3. května 2005 provedl Hauptzollamt dodatečný výběr cla z dotčených dodávek textilních výrobků ve výši 62 323,45 eur.

24 Afasia toto rozhodnutí napadla a uváděla, že je již nemožné předložit důkazy o jamajském původu zboží, jelikož výrobní dílny nacházející se na Jamajce byly v roce 2004 zničeny uragánem. Kromě toho jsou osvědčení EUR.1 původně vydaná jamajskými orgány i nadále platná, vzhledem k tomu, že jimi nebyla řádně zrušena.

25 Jelikož Hauptzollamt své rozhodnutí potvrdil, Afasia předložila spor Finanzgericht Hamburg (finanční soud v Hamburku). Tento soud její žalobě vyhověl, s odůvodněním, že v rozporu s požadavky dohody z Cotonou nevycházela zjištění, jež vedla

k dodatečnému výběru dovozního cla, z žádosti o ověření adresované jamajské celní správě a z jejích šetření, nýbrž z šetření provedených útvary Komise. Osvědčení EUR.1 týkající se dotčených dodávek textilních výrobků nebyla tudíž platně zrušena. Tento soud kromě toho konstatoval, že se Afasia mohla dovolávat legitimního očekávání, že dovoz zmíněných dodávek zboží proběhl řádně.

26 Hauptzollamt podal proti tomuto rozsudku opravný prostředek „Revision" k Bundesfinanzhof (spolkový finanční soud), jenž se kvůli pochybnostem ohledně odůvodněnosti posouzení Finanzgericht Hamburg rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je v souladu s článkem 32 [protokolu č. 1], pokud Evropská komise provede dodatečné ověření vystavených osvědčení o původu v zemi vývozu v podstatě sama, byť také s podporou tamějších úřadů, a jedná se o výsledky ověření ve smyslu tohoto předpisu, pokud Komise takto získané výsledky ověření zahrne do protokolu, který podepíše také zástupce vlády země vývozu?

V případě kladné odpovědi na první otázku:

2) Může osoba povinná zaplatit clo v takovém případě, jako v projednávané věci, kdy byla [osvědčení EUR.1] vystavená v určitém období prohlášena zemí vývozu za neplatná, neboť na základě dodatečného ověření nebylo možné potvrdit původ zboží, avšak kdy nelze vyloučit, že některé vyvážené zboží splňovalo podmínku

původu, uplatňovat s odvoláním na čl. 220 odst. 2 písm. b) druhý a třetí pododstavec [celního kodexu] ochranu legitimního očekávání s odkazem na skutečnost, že [osvědčení EUR.1], jež byla předložena v jejím případě, možná byla správná, a byla tak založena na správném popisu skutečností podaném vývozcem?“

**K předběžným otázkám**

*K první otázce*

27 Svou první otázkou chce předkládající soud v podstatě zjistit, zda musí být článek 32 protokolu č. 1 vykládán v tom smyslu, že výsledky dodatečného ověření osvědčení EUR.1 vydaných státem AKT zavazují orgány členského státu, do něhož bylo zboží zmiňované v těchto osvědčeních dovezeno, spočívalo-li toto ověření v podstatě v šetření prováděném Komisí v tomto státě AKT a zmíněné výsledky byly sděleny uvedeným orgánům prostřednictvím protokolu spolupodepsaného zástupcem zmíněného státu AKT.

28 Jak již Soudní dvůr rozhodl, systém správní spolupráce vytvořený protokolem stanovícím v příloze k dohodě uzavřené mezi Unií a třetím státem pravidla týkající se původu zboží spočívá na vzájemné důvěře mezi orgány států dovozu a orgány státu vývozu (rozsudky ze dne 9. února 2006, Sfakianakis, C-23/04 až C-25/04, Sb. rozh. s. I-1265, bod 21, a ze dne 1. července 2010, Komise v. Německo, C-442/08, Sb. rozh. s. I-6457, bod 70).

29 Co se týče zejména dodatečného ověření osvědčení EUR.1 vydaných státem vývozu, závěry, k nimž dospěly orgány tohoto státu, musí orgány členského státu dovozu přijmout. Spolupráce zavedená protokolem o původu výrobků může totiž fungovat pouze tehdy, uzná-li celní správa státu dovozu posouzení právoplatně provedená státem vývozu (rozsudek ze dne 17. července 1997, Pascoal & Filhos, C-97/95, Recueil, s. I-4209, bod 33; výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, body 72 a 73, jakož i rozsudek ze dne 25. ledna 2010, Brita, C-386/08, Recueil, s. I-1289, bod 62).

30 Co se týče otázky, zda za stejných okolností, jako ve věci v původním řízení, představují výsledky následné kontroly posouzení právoplatně provedené státem vývozu, a tudíž je musí orgány členského státu dovozu přijmout, je především třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Afasia, dodatečné ověření osvědčení EUR.1 vydaných státem AKT může být provedeno i bez žádosti orgánů členského státu dovozu.

31 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že kromě pravidel stanovených v čl. 32 odst. 1 až 6 protokolu č. 1 odstavec 7 téhož článku stanoví, že vyvážející stát AKT provede ze své vlastní iniciativy nebo na žádost Unie šetření potřebná k tomu, aby byla odhalena porušení ustanovení tohoto protokolu nebo jim bylo zabráněno.

32 Z toho plyne, že jak ve svých písemných vyjádřeních zdůraznily česká a italská vláda, jakož i Komise, a jak uvedl generální advokát v bodě 23 svého stanoviska, dodatečné ověření musí být provedeno nejen tehdy, jestliže si jej vyžádá členský stát dovozu, ale obecně i tehdy, jestliže podle členského státu, jenž je smluvní stranou dohody, nebo podle Komise, jíž v souladu s článkem 211 ES přísluší dbát na správné uplatňování dohody, existují indicie, jež jsou s to vést k podezření na nesrovnalosti ohledně původu dovezeného zboží (viz analogicky výše uvedené rozsudky Sfakianakis, body 30 a 31, jakož i Komise v. Německo, bod 82).

33 Dále je nutno konstatovat, že čl. 32 odst. 7 protokolu č. 1 umožňuje vyvážejícímu státu AKT vyzvat Komisi k účasti na šetřeních. V projednávané věci je nesporné, že vyšetřovací mise OLAF byla provedena, jak to dosvědčuje protokol z této mise, na pozvání jamajského ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu. Za těchto podmínek nelze šetření prováděné OLAF na jamajském území považovat, na rozdíl od toho, co tvrdí Afasia, za vměšování do vnitřních záležitostí zmíněného státu, a tudíž nepřestavuje porušení jeho suverenity.

34 Rovněž je třeba uvést, že ani v protokolu č. 1 ani v ostatních aktech dohody z Cotonou se neupřesňuje, jaké způsoby účasti Unie na šetřeních ve vyvážejícím státě AKT mají být uplatněny. Při neexistenci konkrétních pravidel a vzhledem k cílům správného uplatňování zmíněné dohody, jakož i dobré správní spolupráce je třeba mít za to, že čl. 32 odst. 7 tohoto protokolu umožňuje vyvážejícímu státu AKT, pokud si to tento stát přeje nebo přijme návrh Unie v tomto smyslu, využít zdrojů a odborných znalostí OLAF tím, že mu svěří výkon převážné části šetření, jež je třeba provést. Pokud se vyvážející stát AKT rozhodne postupovat tímto způsobem, postačí k tomu, aby tento stát řádně plnil funkci subjektu příslušného pro dodatečné ověření, aby jednoznačně, a písemnou formou, uznal, že se ztotožňuje s výsledky šetření provedeného OLAF.

35 Jak uvedl generální advokát v bodech 25 a 29 svého stanoviska, toto uznání výsledků šetření musí být datováno a řádně podepsáno za vyvážející stát AKT, jelikož okolnost, že jsou tyto výsledky obsaženy v dokumentu s hlavičkou OLAF, je irelevantní.

36 Jelikož čl. 32 odst. 7 zmíněného protokolu neobsahuje ani ustanovení týkající se formy, jíž by měly být výsledky šetření sděleny členskému státu dovozu tak, aby mohly zavazovat jeho orgány, je třeba mít za to, že je-li protokol o šetření OLAF řádně

podepsán za vyvážející stát AKT a jednoznačně konstatuje, že osvědčení EUR.1 jsou nesprávná, a tudíž neplatná, má jeho zaslání členskému státu dovozu za následek, že takovéto výsledky lze vůči zmíněným orgánům uplatňovat.

37 Co se konečně týče otázky, kterou rovněž položila Afasia, zda osoba, jež podepsala protokol o šetření za vyvážející stát AKT, měla k tomu podle práva tohoto státu pravomoc, je třeba konstatovat, že jednak při neexistenci takovéto pravomoci nelze mít za to, že se dotčený stát AKT ztotožnil s výsledky šetření, jednak že vzájemná důvěra, jež je příznačná pro spolupráci mezi vyvážejícími státy AKT a členskými státy dovozu znamená, že státy dovozu nemají povinnost systematicky zkoumat platnost podpisů osob, u nichž lze předpokládat, že mají pravomoc zavazovat stát AKT v oblasti vývozu.

38 V důsledku toho jsou orgány dovážejícího členského státu povinny pouze v případě, že vyvstanou pochybnosti ohledně pravomoci osoby, jež podepsala za stát vývozu, ověřit v dotčeném státě AKT, zda tato osoba skutečně měla pravomoc zavazovat naposled zmíněný stát v těchto záležitostech.

39 V projednávané věci musí předkládající soud vyhodnotit, zda měl Hauptzollamt – s ohledem na informace obsažené v protokolu o šetření a na argumenty předložené společností Afasia ohledně údajného nedostatku pravomoci stálého tajemníka ministerstva zahraničních věcí a zahraničního obchodu k podepsání tohoto dokumentu za Jamajku – povinnost přikročit k ověření v této záležitosti.

40 Vzhledem k předchozímu je na první otázku třeba odpovědět, že článek 32 protokolu č. 1 musí být vykládán v tom smyslu, že výsledky dodatečného ověření, které se týkalo správnosti údajů o původu zboží uvedených v osvědčeních EUR.1 vydaných státem AKT a které v podstatě spočívalo v šetření provedeném Komisí, konkrétněji OLAF,

v tomto státě a na jeho pozvání, zavazují orgány státu, kam bylo toto zboží dovezeno, jestliže – což musí ověřit předkládající soud – tyto orgány obdržely dokument, v němž se jednoznačně uznává, že tento stát AKT vzal uvedené výsledky za své.

*Ke druhé otázce*

41 Svou druhou otázkou chce předkládající soud v podstatě zjistit, zda musí být čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu vykládán v tom smyslu, že v situaci, kdy jsou osvědčení EUR.1 vydaná pro dovoz výrobků do Unie zrušena z toho důvodu, že je vydání těchto osvědčení stiženo nesrovnalostmi a že preferenční původ uváděný v těchto osvědčeních nebylo možno potvrdit při dodatečném ověření, se dovozce může bránit dodatečnému výběru dovozního cla námitkou, že nelze vyloučit, že ve skutečnosti některé z těchto výrobků měly zmíněný preferenční původ.

42 Zmíněný soud si tedy klade otázku ohledně případných právních důsledků zjištění provedených vyšetřovacím týmem, tak jak jsou uvedena v bodě 21 tohoto rozsudku, podle nichž je možné, že některé z uvedených výrobků mohly být jamajského původu, přestože vývozci nepředložili v tomto smyslu důkazy.

43 V tomto ohledu je třeba na úvod připomenout, že účelem dodatečné kontroly je ověření správnosti původu uvedeného v osvědčení EUR.1 (rozsudek ze dne 9. března 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Sb. rozh. s. I-2263, bod 32 a citovaná judikatura).

44 Soudní dvůr za takovýchto okolností opakovaně rozhodl, že pokud dodatečná kontrola neumožňuje potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení EUR.1, je třeba dovodit, že je neznámého původu, a že tedy osvědčení EUR.1 a preferenční sazba byly poskytnuty neprávem (rozsudky ze dne 7. prosince 1993, Huygen a další, C-12/92, Recueil, s. I-6381, body 17 a 18; ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, s. I-2465, bod 16, jakož i výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, bod 34).

45 Tato judikatura brání tomu, aby se mohl dovozce s odvoláním na neznámý původ výrobků, a tudíž na okolnost, že nelze vyloučit, že některé z těchto výrobků mají preferenční původ uváděný ve zrušených osvědčeních EUR.1, vyhnout dodatečnému výběru dovozního cla.

46 Právě naopak z judikatury vyplývá, že dodatečný výběr cla neuhrazeného při dovozu je běžným důsledkem skutečnosti, že dodatečné ověření neumožňuje potvrdit původ zboží, jak je uveden v osvědčení EUR.1 (výše uvedené rozsudky Huygen a další, bod 19, a Faroe Seafood a další, bod 16).

47 Aby se mohl dovozce účinně dovolávat legitimního očekávání podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, a tudíž využít výjimky z dodatečného výběru cla, musí být splněny tři kumulativní podmínky. Je především třeba, aby chybné vydání osvědčení EUR.1 bylo důsledkem chyby samotných příslušných orgánů, dále aby chyba, jíž se dopustily, byla takové povahy, že ji nemohla osoba povinná zaplatit clo, jež byla v dobré víře, přiměřeným způsobem zjistit, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů (viz zejména výše uvedený rozsudek Faroe Seafood a další, bod 83, rozsudek ze dne 3. března 2005, Biegi Nahrungsmittel a Commonfood v. Komise, C-499/03 P, Sb. rozh. s. I-1751, bod 46, jakož i ze dne 18. října 2007, Agrover, C-173/06, Sb. rozh. s. I-8783, bod 30).

48 Jestliže vydaly orgány státu vývozu, stejně jako ve věci v původním řízení, nesprávná osvědčení EUR.1 v rámci systému správní spolupráce, musí být toto vydání podle uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) druhého a třetího pododstavce považováno za chybu, jíž se dopustily zmíněné orgány, ledaže se prokáže, že tato osvědčení byla založena na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem. Pokud byla zmíněná osvědčení založena na chybných prohlášeních vývozce, první ze tří výše uvedených kumulativních podmínek není splněna, a tudíž musí být proveden dodatečný výběr dovozního cla, není-li zřejmé, že orgány vydávající takováto osvědčení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

49 Ve věci v původním řízení předkládající soud sice nezpochybňuje zjištění obsažené v protokolu o provedeném ověření, podle něhož si jamajské orgány nebyly a nemohly být vědomy, že textilní výrobky vyvážené ARH nesplňují podmínky pro to, aby mohly být považovány za výrobky pocházející z Jamajky, ale klade si naproti tomu otázku, zda je Hauptzollamt povinen prokázat, že se nesprávná osvědčení zakládala na chybných prohlášeních této společnosti, anebo zda je naopak Afasia povinna prokázat, že ARH správně vylíčila skutečnosti jamajským orgánům.

50 Zmíněný soud si klade zejména otázku, jakým způsobem je za okolností, jako jsou okolnosti v původním řízení, třeba převzít výklad čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu poskytnutý Soudním dvorem ve výše uvedeném rozsudku Beemsterboer Coldstore.

51 Ve zmíněném rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že od celních orgánů státu dovozu nelze požadovat, aby prokázaly, že vývozce učinil chybná prohlášení, jestliže se prokáže, že tento vývozce navzdory povinnosti vyplývající z použitelných právních přepisů neuchoval doklady týkající se dotyčného zboží po dobu nejméně tří let. Za takovýchto

podmínek jsou totiž zmíněné orgány zbaveny možnosti prokázat, zda informace poskytnuté vývozcem ohledně vydání osvědčení EUR.1 byly či nebyly správné (výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, bod 40).

52 Afasia uvádí, že toto řešení, k němuž Soudní dvůr dospěl ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Beemsterboer Coldstore Services, nelze použít obdobně ve věci v původním řízení, jelikož ARH nemohla splnit svou povinnost, stanovenou v článku 28 protokolu č. 1, uchovávat relevantní doklady po dobu nejméně tří let, jelikož její dílny byly před uplynutím této doby zničeny uragánem. Tento zásah vyšší moci měl za následek, že otázka, zda se osvědčení EUR.1 zakládala na chybných prohlášeních vývozce, nemůže již být rozhodnuta, a že vydání nesprávných osvědčení EUR.1 musí být tudíž považováno za chybu, jíž se dopustily jamajské orgány.

53 Tato argumentace nicméně pomíjí okolnost, že OLAF vzhledem ke skutečnosti, že se mu nepodařilo přimět majitele skupiny Afasia ke spolupráci, a vzhledem k tomu, že v dílnách a kancelářích ARH se při nucené prohlídce prováděné v součinnosti s jamajskými orgány nenacházely žádné dokumenty, zaměřil své šetření na přepravní dokumentaci, jakož i na dokumenty v držení jamajských orgánů týkající se dodávek vyváženého zboží, a porovnal údaje obsažené v těchto dokumentech s údaji, jež zaslaly čínské celní orgány. Na základě těchto dokumentů a tohoto porovnání údajů dospěl k závěru, že prohlášení ohledně původu tohoto zboží, která ARH a ostatní jamajští vývozci zaslali jamajským orgánům, musela být chybná.

54 Komise a italská vláda však správně uvedly, že pokud byly orgány státu vývozu uvedeny vývozci v omyl, nelze osvědčení EUR.1 považovat za chybu, jíž se dopustily samy tyto orgány. V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že právo na neprovedení dodatečného výběru cla vzniká pouze v důsledku chyb, jež lze přičíst aktivnímu

jednání příslušných orgánů. Při neexistenci takovéto chyby čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu neumožňuje osobě povinné zaplatit clo dovolávat se legitimního očekávání (viz zejména výše uvedené rozsudky Faroe Seafood a další, body 91 a 92, jakož i rozsudek Agrover, bod 31). Za těchto okolností se argumenty společnosti Afasia vycházející ze zásahu vyšší moci stávají neúčinnými.

55 Vzhledem k předchozímu je na druhou otázku třeba odpovědět, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je nutno vykládat v tom smyslu, že v situaci, kdy jsou osvědčení EUR.1 vydaná pro dovoz výrobků do Unie zrušena z toho důvodu, že je jejich vydání stiženo nesrovnalostmi a že preferenční původ uváděný v těchto osvědčeních nebylo možné při dodatečném ověření potvrdit, nemůže dovozce zabránit dodatečnému výběru dovozního cla odvoláním se na okolnost, že nelze vyloučit, že některé z těchto výrobků ve skutečnosti zmíněný preferenční původ mají.

**K nákladům řízení**

56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Článek 32 protokolu č. 1 k příloze V Dohody o partnerství mezi africkými, karibskými a tichomořskými státy na jedné straně a Evropským společenstvím a jeho členskými státy na straně druhé, podepsané v Cotonou dne 23. června 2000 a schválené jménem Společenství rozhodnutím Rady 2003/159/ES ze dne 19. prosince 2002, musí být vykládán v tom smyslu, že výsledky dodatečného ověření, které se týkalo správnosti údajů o původu zboží uvedených v osvědčeních EUR.1 vydaných státem AKT a které v podstatě spočívalo v šetření provedeném Komisí, konkrétněji OLAF, v tomto státě a na jeho pozvání, zavazují orgány státu, kam bylo toto zboží dovezeno, jestliže – což musí ověřit předkládající soud – tyto orgány obdržely dokument, v němž se jednoznačně uznává, že tento stát AKT vzal uvedené výsledky za své.**

2) **Článek 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, je nutno vykládat v tom smyslu, že v situaci, kdy jsou osvědčení EUR.1 vydaná pro dovoz výrobků do Evropské unie zrušena z toho důvodu, že je jejich vydání stiženo nesrovnalostmi a že preferenční původ uváděný v těchto osvědčeních nebylo možné při dodatečném ověření potvrdit, nemůže dovozce zabránit dodatečnému výběru dovozního cla odvoláním na okolnost, že nelze vyloučit, že některé z těchto výrobků ve skutečnosti zmíněný preferenční původ mají.**

Podpisy.